

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1901. Выдано 14. Лютого. Ч. III.

Ч. 8.

Ч. 50/орд. О св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровленє въ Бозѣ и Архієрейске благословенє!

Кождого року, вôдъ коли Провидѣню Божому подобало ся вôддати управу тои просторои Епархіи въ мои слабû руки, звыкъ я дорогû братя, вôдзывати ся до Васъ въ тôмъ часѣ, коли вступаємъ въ часъ святого, великого посту. То часъ великій и святый, то часъ горячѣйшихъ молитвъ и умертвленя тѣла, то часъ покаяня и розмышляня, то „время спасительное“.

Въ тôмъ часѣ чувствую сильнѣйше потребу, до Васъ, котрыхъ душѣ мому проводови Богъ повѣривъ, промовити, щобы порушити Вашû серця и загрѣти Васъ до всего доброго. Давбы я охотно и житє моє за тоє, щобы Вы всѣ жили честно, добре, задоволено и щасливо на тôмъ свѣтѣ, але въ той способъ, щобысьте собѣ забезпечили передъ всемъ щастє вѣчне. Длятого я въ моихъ листахъ великопостныхъ до Васъ звертаю, и єсли Богъ позволитъ житя, звертати буду всегда Вашу увагу на такû рѣчи, котрû потрѣбнû суть конечно, щобы Вы забезпечили собѣ щастє вѣчне, а и на тôмъ свѣтѣ проживали въ тôмъ спокою и задоволеню, яке дає всегдашна гадка на житє вѣчне, яке дає чиста совѣсть.

А коли часъ великого посту єсть такожь часомъ розмышляня, то хочу я Вамъ пôддати до розмышляня одну справу дуже важну, ба найважнѣйшу. Мои слова коротки розважайте, застанавляйте ся надъ ними, а буде тоє зъ великимъ пожиткомъ для Васъ и не одну душу, вже пропадаючу, може уратовати.

А именно, я хочу Вамъ подати до розважаня тоє пытанє: на що чоловѣкъ жиє на свѣтѣ?

Якъ поглянемо наоколо себе, то бачимо, щô всьо має своє призначенє, свою цѣль. И найменшій робачокъ и найменшій порошокъ сотвореный въ певной цѣли. Кто лише мислитъ, кто єсть при розумѣ, то спостерѣгає, що ничь не находитъ ся на свѣтѣ, щобы не мало свого призначеня. и нерозумнымъ треба назвати чоловѣка, котрый нѣколи не поставитъ собѣ того пытаня: „по що я є на свѣтѣ?“ А пытанє тоє повстало не доперва межи христіянами, але вже поганы передъ пришествіємъ Христа ставили собѣ тоє пытанє, однако не умѣли на него належиту дати вôдповѣдь. Пôсля свѣдоцтва св. Августина було у нихъ 288 розличныхъ партій, котрѝ пытанє тоє въ рôжный, хоть трохи вôдмѣнный спосôбъ розвязати старали ся.

Однако доперва христіяньство, доперва свѣтло св. обявленя просвѣтило розумъ людскій такъ, що може дати добру, правдиву вôдповѣдь на тоє пытанє, а вôдповѣдь тая звучитъ: Я жию на свѣтѣ, щобымъ Господа Бога пôзнававъ, Єго любивъ, Єму служивъ а черезъ тоє до щасливости вѣчнои прійшовъ.

Якъ запытаємо нашого серця, то чувствуємо мы природну и конечну, невôдзовну жажду щастя, жажду щасливости. Кождый чоловѣкъ хоче бути щасливымъ, тая жажда, тоє бажанє щасливости єсть намъ вроджене, и всѣ стараня, всѣ труды, працѣ, борбы маютъ одну цѣль: щасливôсть.

Не знайдете чоловѣка, котрый бы желавъ собѣ бути нещасливымъ и умысно, зъ намѣренємъ зготовивъ собѣ житє нещасливе. Але тоє бажанє, тая жажда щастя на земли нѣколи не єсть заспокоєна, все єще щось позôстає, чого собѣ чоловѣкъ бажає. Перейдѣмъ свѣтъ вôдъ пôвночи до полудня, вôдъ всходу сонця до заходу, а не знайдемо чоловѣка, котрыйбы щиро и правдиво сказавъ, щô вôнъ цѣлкомъ а цѣлкомъ єсть щасливый и що вôнъ вже нѣякого бажаня не має. Знайдемо людей, котрѝ, якъ то кажутъ, вже родили ся щасливыми; они маютъ великѝ, превеликѝ богацтва, уживаютъ рôжныхъ роскошей и увеселеній, розличнѝ бажаня могутъ заспокоити; людей, котрѝ здобули собѣ великѝ науки и просторѝ вѣдомости; такихъ, котрѝ тѣшатъ ся крѣпкимъ здоровємъ и красотою тѣла; инныхъ, котрыхъ свѣтъ высоко цѣнитъ, котрѝ маютъ множество приятелѣвъ, або любячу и добру родину: однако цѣлковито щасливыми они не суть. Все єще чогось до цѣлковитого щастя недостає: то якесь желанє несповнене, то якись обавы на будучнôсть, то якѝсь, хоть дрôбнѝ, але частѝ прикрости, то якѝсь несподѣванѝ противности.

Королѣ на славныхъ тронахъ и цѣсарѣ, котрѝ надъ половиною свѣта пановали, а щоденно новѝ побѣди выгривали, новыхъ честей доступали, не були цѣлковито щасливыми. Цѣсарь Кароль V. въ котрого державѣ якъ говорили, сонце не заходило, опустивъ престолъ, щобы въ келіи монашеской знайти тоє щастє, котрого на тронѣ не знайшовъ. Царь Соломонъ, богатый и славный, одареный черезъ Бога великою мудростію, Соломонъ, котрый всѣхъ розкôшей зазнавъ, на кôнци вôдзыває ся словами: „Суета̀ суетствій, всяческая суета̀! Возвели́чихъ творе́ніе моѐ, созда́хъ мѝ до-

мы, насадихъ мнѣ вїногра́ды. Єотворихъ мнѣ вертогра́ды и сады, и насадихъ въ нихъ древеса всѧкого плода̀... Єобра́хъ мнѣ зла́то и сребро̀, и имѣнїѧ царе́й и стра́нъ... И возвели́чихсѧ и проложи́хсѧ мꙋ́дрости па́че всѣхъ бы́вшихъ пре́жде менѐ въ Ієрꙋсали́мѣ и мꙋ́дрость моѧ̀ пребы́сть съ мно́ю. И всѐ, его́же проси́ста о҆́чи мой, не ѿѧ́хъ ѿъ ни́хъ и невозбра́нихъ се́рдцꙋ моемꙋ̀ ѿъ всѧ́каго весе́лїѧ моегѡ̀, ꙗ҆́кѡ се́рдце моѐ возвесели́сѧ во всѧ́комъ трꙋдѣ̀ мое́мъ... и сѐ всѧ̀ сꙋєта̀, и произволе́нїе дꙋ́ха, и нѣ́сть изоби́лїе подъ со́лнцемъ“.

Туть царь Соломонъ высказуе які богатсва, яку мудрôсть вôнъ посѣдавъ, які увеселенія серцю свому дозволявъ — але всьо тое, то марнôсть, тô мучене духа, и ничь пôдъ сонцемъ не есть тревале.

Але длячого властиво не ма на свѣтѣ совершенного щастя?

Зъ двохъ причинъ: бо на свѣтѣ нема добра, котре бы було б е з к о н е ч н е и в ѣ ч н о т р е в а л е.

Наше серце есть такъ устроене, що цѣлый свѣтъ не есть въ можности его заспокоити, его може лише добро безконечне задоволити, всьо инше, хотяй тое серце наше дуже его бажае, вôдкидае пôзнѣйше такъ, якъ дитина забавку. Неразъ ты, дорогій брате, напружаешь всѣ твои силы, щобы чогось допяти, и гадаешь собѣ: „всюды буду щасливымъ, якъ того дôпну“ але коли дôйшовъ ты до тои цѣли, втоды звычайно вже тая рѣчь не мае у тебе такои вартости, якъ ты собѣ представлявъ. Лише надъ тôмъ розважайте лише пригадуйте собѣ, а признасте, що оно въ самôй рѣчи такъ есть. Тôлько безконечне добро моглобы насъ задоволити и заспокоити. Але добра земски суть ограничені а заразомъ и переминаючі. Що значатъ богацтва? Всьо проминуло яко тѣнь або якъ перелѣтаюча вѣсть, якъ корабель, котрый проплывае волны морскі и слѣду по собѣ не лишае, якъ птиця, котра летитъ въ воздусѣ, а зъ еи лету нема жадного знаку (кни. Премуд. 5, 8—12). А если добра земскі и утѣхи не переминаютъ заразъ, то кôнчатъ ся зъ смертію, и еще никто не мôгъ ними тѣшити ся вѣчно.

И щожь зъ того заключаемъ? Очевидно, що если въ серци чоловѣка знаходитъ ся тая невôдзовна жажда щастя, то муситъ она походити вôдъ того, кто человѣка сотворивъ, а если тую жажду тутъ на свѣтѣ нѣякъ заспокоити не можемо, то муситъ тое заспокоене наступити по смерти, бо если бы тое заспокоене по смерти не наступило, то хибабы Богъ человѣка сотворивъ лише на муки, а тое зъ безконечною добротою Бога нѣякъ погодити ся не дасть.

Тая же совершенна щасливôсть, котру мы по смерти позыскати маемо, може тôлько въ тôмъ лежати, що мы Бога позыскаемо, бо Вôнъ оденъ есть тое безконечне и вѣчне добро. Отже мы е на тое на свѣтѣ, щобы колись Бога посѣдати, або, якъ звычайно говоримо, щобы колись до неба прійти. Дорога тамъ далека и дуже легко можемо поблудити зъ дороги и до цѣли не дôйти. Щожь намъ робити, щобы мы певною дорогою ишли и на певно до цѣли дôйшли?

Кожде сотворѣне есть вôдповѣдно до своеи цѣли устроене, и якъ придивимо ся ему, его природѣ и его устроеви, то видимо, якъ оно тую цѣль осягнути мае. Дерево зъ своими коренями показуе намъ, що оно мае въ земли рости и зъ землѣ поживу тягнути. Птахъ зъ своими крылами призначеный, шобы въ воздусѣ лѣтавъ, а лѣтае, если крыла розпôстре; по плетвахъ и цѣлôй будовѣ рыбы бачимо, що она призначена жити въ водѣ.

Тожь и чоловѣкъ муситъ бути такъ устроеный, щобы мôгъ щаслибôсть вѣчну осягнути, муситъ мати такû дарованя и свойства, котрû бы его до Бога привести мали. Чоловѣкъ посѣдае три дары: розумъ, серце и волю

Вôнъ мае розумъ и шукае пôзнаня. Вже мала дитина розпытуе ся и розслѣджуе, щобы пôзнати тû рѣчи, котрû бачитъ. Чоловѣкови вроджене то есть, що хоче пôзнавати рѣчи, зглубляти, знати много. Молодецъ учитъ ся, по ночахъ сидитъ надъ книжками, щобы собѣ якъ найбôльше знаня придбати, зглубити науку и присвоити еи собѣ.

Однако що тобѣ зъ того, хотьбы ты всѣ людскû науки грунтовно пôзнавъ? Чоловѣкъ, якъ каже пословиця, учитъ ся не до старости а до смерти. Бо всього ограниченымъ розумомъ людскимъ пôзнати не въ силѣ, и въ старости видитъ, що его тая вся наука людска, ограничена не задоволяе. И цѣлкомъ природно! Бо мы маемо щось бôльше пôзнати, нашого Бога и Сотворителя самого.

„Се́ же є҆́сть живо́тъ вѣ́чный, да зна́ютъ тебе̑ є҆ди́наго Бога, и є҆го́же посла́лъ є҆си̂ Іисꙋ́са Христа.“ (Іоан. 17, 3.) каже божественный Спаситель. Щобы Его пôзнати, Господь Богъ давъ намъ не лише розумъ, але и оказавъ ся намъ самъ.

Вôнъ говоритъ до насъ черезъ видиму природу, котра оказуе намъ Его величь и мудрôсть, Его силу и славу; Вôнъ говоритъ до насъ черезъ внутренный голосъ, черезъ совѣсть, котра свѣдчитъ о Его справедливости и святости; Вôнъ говоривъ до насъ черезъ пророкôвъ, а на кôнци черезъ Сына Своего единородного, и хотяй ту на земли мы Его пôзнати можемо лише якбы въ зеркалѣ, то всежь тое пôзнане есть высше, бôльше, и бôльше насъ задоволяе, якъ кожде инше.

О дорогû братя, мы маемо Бога пôзнавати, мы повиннû вôдъ туземного и дочасного взносити ся до высоти небесъ и того пôзнавати, котрый сотворивъ небо и землю, звѣзды и всѣ сотворѣня на земли и насъ самыхъ.

Тое пôзнане и тая наука есть найважнѣйшою и конечною, и никто не може называти себе мудрымъ, розумнымъ чи ученымъ, допоки того пôзнаня и тои науки собѣ не присвоивъ. „Премꙋ́дрость бо мі́ра сегѡ̀, бꙋ́йство ᲂу҆ Бо́га є҆́сть, пи́сано бо є҆́сть: запина́яй премꙋ́дрыя въ кова́рствѣ и҆́хъ. И па́ки: Госпо́дь вѣ́сть помышлє́нія человѣ́ческа, ꙗ҆́кѡ сꙋ́ть сꙋ́єтна.“ (І. Кор 3, 19.) говоритъ Апостолъ. Мудрôсть свѣтова есть передъ Богомъ нерозумомъ и Богъ знае мысли мудрыхъ, що они суть марнû, безъ вартости. А прецѣнь суть люде, котрû стараютъ ся придбати собѣ вѣдомости свѣтовû, а о правдахъ вѣры и тôлько понятя не маютъ, що школьнû дѣти, котрû научили ся катихисму. И зъ вôдси походитъ рôвнодушнôсть въ справахъ религійныхъ, бракъ вѣры, грѣшне житє, легковаженє Церкви и слугъ еи. А наука вѣры есть найвысша и найконечнѣйша наука, бо: сі́е же є҆́сть живо́тъ вѣ́чный, да зна́ютъ тебе̑ є҆ди́наго и҆́стиннаго Бо́га, и є҆́гоже посла́лъ є҆си̂ Іисꙋса Христа.

Зъ пôзнаня Бога выпливае такожь любовъ Бога и тая вôдповѣдае другôй силѣ нашои душѣ: чувству, серцю.

Кождый чоловѣкъ мае чувство, мае серце, а тое чувство тягне его до того, що добре, що честне, що красне. Нема чоловѣка, котрый-бы не чувствовавъ потребы: любити. Вôдъ дитиньства до старости чуе чоловѣкъ потребу любити, а кто вже ничь не любитъ, той хиба ставъ ся діяволомъ. Але що будемо любити? Выбираймо помежи добрами того свѣта, всѣ они за малû для нашого серця: и хотяйбы ты брате, твою родину, твоихъ пріятелѣвъ, не знати якъ любивъ, то серця

твого цѣлковито не задоволишь. Бо оно бажає бôльше, оно бажає Бога. Неспокôйне єсть серце человѣка, ажь успокоитъ ся при Тобѣ, Боже.

Въ Бозѣ спочивати, Єго зъ цѣлого серця любити — до того єсть сотворене наше серце. Бо то єсть перша заповѣдь:

„Возлюбиши Господа Бога твоего всѣмъ сердцемъ твоимъ, и всею душею твоею, и всѣмъ умомъ твоимъ и всею крѣпостію твоею.“ (Марк. 12. 30.) Такъ, дорогій брате, тобѣ вôльно Бога любити, ты можешь Бога любити, ты повиненъ Бога любити. Уважай, що за доброта и яка ласка для тебе. Тобѣ вôльно Бога любити, того, котрый єсть найбôльша красота и могучôсть, и сила и доброта, а навѣть Вôнъ тобѣ наказує, щобы ты Єго любивъ, хотяй твоє серце повинно бути задоволене, якъ бы єму вôльно було до Бога зблизити ся.

И якжежь Бога но любити, єсли розважимо Єго величіє, Єго маєстатъ, котрому щоденно Херувими и Серафими покланяютъ ся, єсли розважимо Єго вôтцѣвску старанность и печаливость о насъ. Вôнъ покликавъ насъ до житя, Вôнъ одаривъ насъ такими красными силами: розумомъ, волею и чувствомъ, Вôнъ промышляє о насъ и удержує насъ и допомагає въ всѣхъ нашихъ клопотахъ и бѣдахъ, Вôнъ въ своимъ превеликôмъ милосердію не карає насъ по кождôмъ упадку нашôмъ, по кождôмъ грѣсѣ, але позваляє и допомагає намъ знôвъ пôднести ся и поправити; Вôнъ приготовивъ для насъ невысказанû и безконечнû радости въ небѣ. О що за неслава, що за ганьба для тебе, христіянине, єсли ты до теперь земскû, дочаснû рѣчи бôльше любивъ, якъ Бога, єсли твоє серце було до землѣ привязане, а до Бога въ любови не взносило ся. Ты дѣлавъ нерозумно, ты дѣлавъ навѣть противъ твоєи власнои природы. Бо тымъ способомъ, що ты любивъ рѣчи дочаснû, переминаючû, ты не заспокоивъ твого серця; оно все було незадоволене, оно все бажало чогось бôльше, оно бажало Бога. А скôлько гôрше ты поступавъ, єсли то, що ты любивъ, було бридке, нечесне, грѣшне — розважи самъ, якъ тяжко ты согрѣшивъ, що для такихъ рѣчей не було въ твоимъ серци Бога, не було любови до Него.

Єсли же мы Бога пôзнаємъ и Єго полюбимо, то тогды вôддамо Єму нашу волю и будемо Єму служити. Чоловѣкъ єсть вôльный, має свобôдну волю, и може свои силы тому вôддати, кому хоче. Комужь має чоловѣкъ служити? Кто служитъ, радъ знати, яка буде за службу заплата. Де бôльша платня, тамъ скорше буде служити. Отже ты, дорогій брате, можешь насамперед служити свѣтови. Але свѣтъ вызыскає твою працю, вызыскає твои силы и радбы, щобы за якъ найменьшу заплату мати твои услуги. Вдячности вôдъ свѣта ты ся не надѣй, бо свѣтъ мыслитъ тôлько о собѣ, а на кождôмъ кроцѣ показує свою невдячнôсть; а люде, коли побачатъ тую невдячнôсть на другихъ, або досвѣдчатъ на собѣ, кажутъ: такъ свѣтъ платитъ! що у насъ и въ пословицю вже перейшло.

Дальше, ты можешь служити самому собѣ, т. е. твоимъ похотямъ и пристрастямъ. Однû служатъ свому тѣлу, розкошамъ тѣлеснымъ, розпустѣ, піяньству и обжирству — и якужь заплату отримуютъ за тую службу? Тратятъ силы тѣла и здорове, тратятъ маєтки и достатки, и кривдятъ свои родины, тратятъ силы ума и чесноту характеру, затрачуютъ въ собѣ достоиньство чоловѣче, затираютъ въ собѣ образъ и подобіє Боже и упадаютъ гôршь нерозумныхъ звѣрятъ.

Другй служатъ своей захланности; грошѣ, маєтки то наибôльше ихъ бажанє, и тому они вôддають ся, и тôй пристрасти они цѣлковито служатъ. Для гроша опуститъ свôй край и вôтчину, для гроша здрадитъ приятеля и рôдного брата, для гроша буде кривдити лихвою хотьбы бѣдну вдову и безпомôчнй сироты, для гроша ломитъ свята, опуститъ набоженьство, не пôйде до св. сповѣди, присягне фальшиво и неустрашитъ ся нѣякои неправедности и пôдлости, щобы тôлько грошей бôльше придбати, маєтокъ побôльшити. Но чи знайде заплату за тую службу тôй пристрасти? Що разъ бôльша жажда грошей опановуе єго, не дає єму спокою нѣ въ день нѣ въ ночи, и вôнъ стає ся невôльникомъ того свого пана, тои пристрасти. А дальше такои вôдозве ся совѣсть, робитъ єму выкиды, справляє гризоты и вôнъ за свою тяжку службу отримує яко заплату вѣчный неспокôй.

Иннй своей думѣ и пысѣ служатъ; радй бы понадъ всѣхъ взнести ся, надъ всѣми старшовати. Для взнесеня ся надъ другихъ готовй всьо посвятити, навѣть найлѣпшого пріятеля, навѣть найблизшу родину, а щобы другихъ понижити а себе вывысшити, всѣ, и найпоганѣйшй средства и способы для нихъ добрй. Тожь и тôй ихъ панъ, тая пристрасть, платитъ имъ вѣчнымъ непокоємъ, вѣчнымъ незадоволенємъ, пониженємъ и гризотою.

Такъ отже що намъ лишає ся, кому служити, кто дасть належиту заплату за щиру службу? Богу, и єдино Богу служити намъ належитъ! Вôнъ має право до тебе, дорогій брате, Вôнъ єсть твоимъ правдивымъ паномъ, бо Вôнъ тебе до житя покликавъ и до теперъ тебе удержує и о тобѣ памятає; Вôнъ єсть найлѣпшимъ паномъ и служба у Него найлекша и найкрасша, красша и зъ бôльшою честію получена, якъ у наиможнѣйшого пана того свѣта; Вôнъ єсть найбогатшимъ паномъ, и дає дуже велику платню, бо на тôмъ свѣтѣ спокôй совѣсти, єдино правдивый спокôй, а на другимъ свѣтѣ небо повне невысказаныхъ радостей, якихъ очи не видѣли, и уши не слышали, и жаденъ языкъ людскій высказати не въ силѣ Вôнъ нагороджає и добру волю, єсли дѣло совершити не було можливымъ, и найтайнѣйшй твои воздыханя и наименшй твои жертвы и добрй дѣла, и всѣ твои терпеливо знесенй прикрости и журбы нагородитъ тобѣ сторицею.

Такъ видите отже, дорогіи братя, то єсть наше призначенє и на тое живемо на свѣтѣ: Бога пôзнавати, що разъ сильнѣйше Єго любити, що разъ вѣрнѣйше Єму служити, щобы колись на вѣки зъ Нимъ злучити ся.

Краснє и взнесле то призначенє, бо то єсть найвысше пôзнанє, найчистѣйша любовъ и найшляхотнѣйша служба за найвысшу нагороду.

Тожь пильно и часто розважайте тую справу, найсампередъ теперъ въ тôмъ великôмъ, святôмъ постѣ а потôмъ всегда, поки жити будете а Богъ мира да будетъ съ Вами. Аминь.

Дано въ Перемышли, при престольнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ день перенесеня мощей во святыхъ Отца нашого Іоанна Златоустаго 27. Сѣчня (9. Лютого) 1901.

† **Константинъ,** Епископъ.

Поручає ся Всечестному Духовеньству повысшій листъ пастирскій оголосити мѣсто проповѣди въ Недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочернй Церкви належатъ, має ся тôй листъ пастирскій въ кождой Церкви оголосити.

ОО. Катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ маютъ той листъ молодѣжи школьной мѣсто ексорты въ Недѣлю сыропустну прочитати, а въ школахъ народныхъ вôдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благоразумно поучити вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Гдебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого разрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ разрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ захowати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ надъ 2.000 душь розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка, а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту разрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ, кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнаня человсческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою власти вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленои, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris, respective sui mariti, що дѣяти ся має въ слѣдуючій спосôбъ. По выголошеню формы разрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. ОО. Сповѣдникôвъ, що форма разрѣшеня має докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючôмъ ся, иначе кающій ся не одержавъ разрѣшеня, має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій съ сродною (съ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоєго) поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 9. Лютого 1901.

† **КОНСТАНТИНЪ, Епископъ.**

Ч. 739. Речинецъ къ св. Рукополаганю въ Єреи.

Кандыдатôвъ стану духовного, укôнчившихъ науки богословскѝ а желающихъ приняти св. Рукоположенє взыває ся, щобы подаия свои вносили до дня 6. н. ст. Марта с. р. самѝ же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 12. н. ст. Марта с. р. о 10. годинѣ передъ полуднемъ до испыту. — Подаия заосмотренѝ маютъ бути: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2) нровственности, 3) здоровля, 4) убожества потвердженого ц. к. Староствомъ, 5) вѣнчаня (єсли суть женатѝ), 6) удоволеня войсковои повинности.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 13. Лютого 1901.

ХРОНИКА.

Ч. 42/орд. Святѣйшій Отецъ Папа Левъ XIII. зволивъ найласкавше Впр. о. Якова Ѳероновича, поч. крылошанина, выс. декана Порохницкого и пароха въ Розборѣ округлôмъ грамотою зъ дня 26. Сѣчня 1901 именовати Своимъ Шамбеляномъ.

Вôдличія крылошаньскі̂ получили:

Ч. 6642/900. О. Сенета Николай, парохъ въ Быковѣ.
„ 23. „ Добряньскій Кипріянъ, парохъ въ Лежаховѣ.
„ 583. „ Сливиньскій Михаилъ, парохъ въ Тырявѣ волоской.

Ч. 395. О. Ольшаньскій Михаилъ, дотеперѣшный завѣдатель деканата Мостиского именованый дѣйстнымъ деканомъ.

Новопоставлені̂ презвитеры получили слѣдуючі̂ посады:

Ч. 241. О. Кусайло Теодоръ, завѣдательство въ Пулавахъ.
„ 242. „ Демчукъ Антоній, сотрудництво въ Зубковѣ.
„ 243. „ Пясецкій Левъ, сотрудництво въ Люблинци.
„ 291. „ Венгриновичь Илярій, завѣдательство въ Явôрнику.
„ 369. „ Клюка Володимиръ, сотрудн. въ Липѣ.
„ 371. „ Кмить Георгій, сотруд. въ Мостахъ великихъ.
„ 372. „ Макаръ Стефанъ, сотруд. въ Новôмъ мѣстѣ.
„ 292. „ Максимовичь Григорій, сотруд. въ Прилбичахъ.
„ 368. „ Коваль Григорій, сотрудництво въ Оровôмъ.
„ 370. „ Наконечный Андрей, сотрудництво въ Дахновѣ.
„ 404. „ Ильницкій Зиновій, сотрудництво въ Сяноцѣ.
„ 450. „ Билиньскій Емиліянъ, сотруд. въ Гусаковѣ.
„ 471. „ Баницкій Іосифъ, сотрудництво въ Крупци.
„ 557. „ Дуркотъ Михаилъ, завѣдательство въ Боську.

Некрологія:

1) О. Лопушаньскій Климентій, парохъ въ Вербѣжи, уп. 3. Сѣчня 1901.
2) „ Олещукъ Лука, парохъ въ Скварявѣ уп. 11. Сѣчня 1901.
3) „ Рѣпецкій Теодоръ, катихитъ шкôлъ народ. въ Самборѣ уп. 15 Сѣчня 1901.
4) „ Гумецкій Іоанъ, парохъ въ Рѣчицѣ уп. 24 Сѣчня 1901.
5) „ Голіянъ Іоанъ, парохъ въ Трôйцѣ уп. 5. Лютого 1901.

Души ихъ поручаютъ ся молитвамъ Прч. Клира.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 13. Лютого 1901.

† Константинъ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій
канцлеръ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.